

БРАНИМИР СЪБЕВ ВЕЩИЦАТА

chitanka.info

— И тогава Джон си свали панталоните и каза: „Ти си ми първата“, представяте ли си?

Кискането на трите тийнейджърки огласи кафенето, където освен тях на една маса до вратата седеше възрастна дама. Тя изгледа неодобрително момичетата и се зачете отново във вестника си.

— А после какво стана, Трейси?

— Ами нищо особено. Свърши за по-малко от минута. Е, после му направих малко вятър — че се е получило супер, че съм много доволна и така натагък. И той, естествено, се хвана.

— Тези същества мъжете са природно оцетени откъм черепно съдържимо, не мислите ли? — засмя се изрусеното момиче, което се казваше Елинор.

— Кажу го направо, Елинор: глупави са като овце — изхили се Никол, чиято гарвановочерна коса стигаше чак до кръста ѝ.

— Трябва да си потърсим по-големи, не мислите ли? — запита Трейси. — В нашия девети клас момчетата се делят на две групи — животни и загубеняци. Виж, знам един в дванайсети клас, който е направо...

— Извинявай че те прекъсвам, Трейси, но не само в нашия клас, ами в цялото училище момчетата се делят на тези две категории, които ти току-що спомена — обади се Никол. — Според мен трябва да се завъртим около колежа, където студентите са просто... ммм...

— Защо пък трябва да се задоволяваме само с ученици или студенти? Защо не пробваме да свалим някой женен мъж? — разгорещено се намеси Елинор.

— Е-е-е, ти пък вече съвсем прекали!

Трите петнадесетгодишни девойки отново се заляха от смях, но този път старата дама не откъсна очи от вестника си. Барманката миеше чашите, сервитьорката смяташе нещо на парче хартия, а навън мракът вече се бе спуснал. Големият стенен часовник показваше 21:07 — време, когато малкото кафене, носещо двусмисленото име „Котенцето“ се опразваше и оставаше почти без клиенти. Обикновено всяка вечер около осем-осем и половина Трейси, Никол и Елинор се събираха тук да пият кафе, да хапнат пай и да обсъдят клюките в училище. Обичаха да идват тук когато нямаше много клиенти, за да обсъждат на спокойствие различни теми, които ги вълнуваха —

любовни трепети, най-добрите видове дамски превръзки, секс, някое килце отгоре, което ги хвърляше в ужас, и други подобни.

— Забелязали ли сте онази дърта кокошка, дето стои там? — тихо запита Никол приятелките си.

— И още как — отвърна Трейси също така тихо. — И тя като нас идва всяка вечер тук. Прави едно и също — идва в девет и си отива в единайсет, когато заведението затваря. Поръчва си едно кафе и чете вестник. Не ѝ ли омръзва?

— Ти пък откъде знаеш кога точно си отива — попита недоверчиво Елинор. — Ние си тръгваме винаги в десет, а тя остава след нас.

— Карла, сервитьорката ми каза веднъж. Бях се отбила тук след училище с Джон. Тогава той ме черпи торта.

— Като я гледам, се сецам за една история — подхвърли Никол.

— Каква история? — повдигна вежди Трейси и приглади назад късата си кестенява коса.

— Страшна история. За една вещица, която живеела в самото сърце на гората, където не припарвали хора. Майка ми я разправяше, когато бях малка и не исках да заспя. Тогава мама идваше в моята стая и ме изплашваше до смърт с тази приказка. Като си отидеше, аз треперех под завивките и не след дълго заспивах. Понякога дори сънувах вещицата и се будех посреднощ, обляна в пот.

— Ще ни разкажеш ли тази история? — в гласа на Елинор се прокрадна нотка на молба.

— Щом искате... — усмихна се Никол и започна:

Това се случило преди няколко века, малко преди процесите срещу Салемските вещици. Една жена, нито много млада, нито много стара, живеела в малък град на около стотина мили от самия Салем. Наричали я Бетси, въпреки че никой не бил сигурен какво било истинското ѝ име. Най-старата жена от градчето, деветдесет и седем годишната Сара Барнс се кълняла, че помнела тази жена още откакто била малко момиченце. Още тогава Бетси изглеждала така, както сега — около четиридесетгодишна. И никой не помнел кога точно се е заселила в града, но тя винаги била на тази възраст, без никаква промяна в годините си. Сякаш била неподвластна на може би най-

голямата сила във Вселената — времето. Рибарят Хък, който бил прехвърлил осемдесетте и все още ходел да хвърля въдицата твърдял, че Бетси служи на Сатаната. Той разправял още, че тя била на около четиридесет, когато продала душата си на дявола, а в замяна той я дарил с вечен живот, лишен от старост. Ала никой не смеел да каже всичко това в лицето на вещицата, понеже никой не можел да лекува така, както тя правела. Предполагаемата робиня на дявола изцерявала с отварите си всякакви рани и болести, считани за нелечими. Лекувала и хора, и животни с еднаква лекота, при това без да иска някаква непосилна за селянина цена — я чувалче царевица, я пушен бут, все такива неща. Въпреки че били благодарни за стореното, селяните малко или много се страхували от Бетси заради нейните способности. Животът в градчето си течал тихо и безметежно... ала ето че един ден пристигнали пратеници на губернатора и спокойствието било нарушено.

Денят бил понеделник — седмицата тъкмо започвала и донесла промени в малкия град. Пристигнала карета, от която слезли четирима мъже, облечени в черно, с широкополи шапки на главите. Отишли при кмета и се представили като чиновници на служба при Негова светлост губернатора.

— Чухме някакви слухове за хора, която не вървят в правия път на Христовата вяра — рекъл единият.

— Дори може да се каже, че вървят по пътя на Сатаната — подметнал друг.

— Какви хора? — недоумявал кметът.

— Ами например вещици — отвърнал трети.

— Вещици? Тук няма никакви вещици — заявил кметът.

— Не бъдете толкова сигурен, господин кмете — обадил се четвъртият, който досега мълчал. — Може да има, без вие самите да знаете. Кажете, не сте ли чували за някакви странни действия от страна на женското население в града ви? На определена дата да се събират на определено място и да не допускат мъже до сбирката си? Младите момичета от градчето да отиват тайно в гората нощем по пълнолуние и да танцуват голи около запален огън? Да сте забелязали случайно в града някой да заковава мъртви животни по вратите на къщите?

— Това са глупости! — тропнал с юмрук по масата ядосаният кмет. — Всички жители на града са честни и почтени люде, които дори и не помислят да си губят времето с глупостите, които току-що изброихте...

— Не се гневете, господин кмете — прекъснал го вторият. — Ако разберем, че укривате някого, жестоко ще си изпатите.

— Не укривам никого! — ревнол кметът.

— Спокойно, кмете, спокойно — мирно вдигнал ръце първият. — Няма нужда да си крещим един на друг. Ние ще си вършим работата мирно и тихо из града, без да създаваме напрежение у жителите или да действаме в противовес с каноните на християнството.

— Няма да позволя да тормозите жителите на този град — заявил поуспокоилият се вече кмет.

— Ще правим това, което смятаме за нужно — казал четвъртият. — И вие няма да се опитвате да ни спрете, защото ще се върнем отново със заповед от губернатора и ще обърнем града ви с главата надолу. А вие можете предсрочно да бъдете уволнен заради отказа ви да съдействате.

По челото на кмета избили капки пот.

— И какво искате от мен?

— На първо време искаме списък с всички знахари от града — обадил се третият.

— Знахари? Че защо са ви знахарите?

— Те са най-вероятните дяволски слуги наоколо. В своите отвари те слагат Бог знае какво и може да омагьосват по някакъв начин хората тук. Искаме подробен списък с имената им и къде живеят.

— Това няма да е сложно. Имаме общо четирима такива знахари. Ей сега ще съставя списъка.

Кметът Хенри съставил бързо списъка с четиримата знахари — седемдесет и две годишната Мери Филипс, шестдесет и три годишната Джоана Селърс, осемдесет и една годишният Хък Морис. И накрая — четиридесетгодишната Бетси О'Харисън. Четиримата представители на властта взели готовия списък, докоснали перифериите на шапките си в знак на сбогуване и тръгнали да издирват посочените хора. Започнали да ги търсят според последователността, посочена в списъка. Намерили Мери Филипс да стои пред къщата на съседката си на сладки приказки. Десетминутен разпит уверил правителствените

лица, че Мери не е вещица, след което се отбили в дома на Джоана Селърс. Добродушната дама ги поканила на чай и те след кратко колебание решили да останат. Накарали старицата да отпие първа от чая, след което прекръстили чашите си с билковата отвара и чак тогава отпили. Отначало Джоана присвила устни, а после гневно се намръщила. Агентите прекарали половин час при вече не така гостоприемната знахарка и си тръгнали убедени, че и тя не е вещица. Тя ги изпратила до вратата и ги анатемосала, но наум, защото ако я чуели, неминуемо биха си променили мнението.

Пратениците на губернатора стигнали края на градчето, където реката тихо бълбукала, а точно на брега като птица била кацнала дървената къщурка на стария Хък, рибарят. Той тъкмо слагал нова стръв на въдицата си, а във ведрото до краката му подскачали близо дузина рибки. Старецът забелязал новопристигналите и ги поздравил с докосване на периферията на шапката си.

— Добър ден, господа. С какво мога да ви услужа?

Гостите изложили накратко причината за идването си и започнали своя безмилостен разпит, а един от тях се вмъкнал в къщурката да я огледа. Но още пет минути след началото на разговора станало ясно, че Хък не е магьосник, нито пък кади тамян на дявола или други подобни. Четвъртият от групата излязъл от къщурката и поклатил глава — вътре нямало нищо, което да обвини стареца в служба на Сатаната.

— Да знаете някой от градчето, който се занимава с магии? Някой, който ви изглежда съмнителен? Отговаряйте, много е важно — строго се изказал първият.

— Ами да знам, не знам. Но има една жена, която много умее да лекува и понякога го прави много странно. Знам я още откакто бях малко хлапе и оттогава тя не е остаряла нито с ден. Казва се Бетси и живее на другия край на градчето, досами гората.

Правителствените агенти се спогледали многозначително. Бетси О'Харисън била последната в списъка. Веднага се упътили към източния край на градчето, без да се сбогуват със стареца или да му благодарят. Хък гледал след тях, докато гърбовете им се скрили от взора му. Свил рамене и хвърлил отново въдицата в реката.

Четиримата мъже крачели по главната улица в здрача, а мрачните им лица отблъсквали минавачите. Не след дълго те излезли от града и

навлезли в близката гора, където между два огромни дъба се гушела скромна къща. Къщата на Бетси О'Харисън.

Единият от хората на губернатора се приближил и похлопал на вратата, след което отстъпил и зачакал. Не след дълго в къщата се чули стъпки и вратата се отворила. На прага застанала въпросната жена и навъсено изгледала посетителите си.

— Кои сте вие и какво искате? — попитала тя.

— Ние сме пратеници на губернатора — отговорил първият. — Дойдохме във вашия град, защото подозираме, че в него има вещици.

Нито мускулче не трепнало по лицето на Бетси.

— Какво искате от мен? Да ви кажа имената на тези, които са вещици ли?

— Ние проверихме всички заподозрени — отвърнал вторият, а в гласа му се прокраднала заплашителна нотка. — Останахте вие, госпожо О'Харисън.

— Първо не съм госпожа, а госпожица. И второ, откъде накъде си помислихте, че съм вещица? — разсмяла се Бетси.

— Самият кмет ви посочи. Освен това разговаряхме с един стар рибар, който живее на другия край на града, и той също ни упъти към вас — казал третият.

Сега вече жената се смеела с цяло гърло.

— Оня изкуфял дъртак Хък ли? Значи е казал, че съм вещица. Ха-ха-ха! Колкото до кмета...

— Бихме искали да ви зададем няколко въпроса... — започнал четвъртият.

— На никакви въпроси няма да отговарям — прекъснала го Бетси. Смехът ѝ бил затихнал, а очите ѝ не предвещавали нищо добро. — По-добре се обърнете и си идете, откъдето сте дошли. Иначе... може и да пострадате.

Четиримата мъже се спогледали един друг, а от небето започнал да пръска лек дъждец. Първият от тях направил крачка към жената и заявил решително:

— Ще се наложи да дойдете с нас до града.

— Никъде няма да ходя.

— Предупреждавам ви, че...

— Заплашваш ли ме? — изсъскала Бетси. Останалите трима мъже започнали да се прокрадват към жената. Първият пристъпил към

вещицата и протегнал ръка.

— Елате с нас, защото в противен случай...

С ръмжене вещицата плеснала ръката настрана и забила нокти в очите на човека. После рязко дръпнала надолу, оставяйки кървави бразди по бузите му. Той изревал и се хванал за лицето, докато другите трима наобикаляли вещицата като гладни вълци. Бетси се хвърлила към единия и го захапала за гърлото. Струя кръв бликнала от раната, а мъжът с хъхрене се сринал на земята. Вещицата рязко се обърнала и пронизала с погледа си останалите двама, които се дръпнали назад и започнали да бъркат под палтата си, трескаво търсейки ножовете. Бетси се ухилила, а от брадичката ѝ се стичала кръв и капела на земята. Внезапно тя се хвърлила към единия и му прерязала гърлото с остриите си като бръснач нокти. Последният успял да извади ножа си и замахнал, но Бетси хванала китката му и я стиснала като в менгеме. Мъжът изцъклил поглед, когато ножът преминал между ребрата му и достигнал сърцето. Същата участ сполетяла и другаря му с издраното лице.

Робинята на дявола стояла изправена до четирите трупа с ръце на кръста, а лицето и дланите ѝ били плувнали в кръв.

— Значи така, а — процедила през зъби тя. — Хората пращат правителствени копои да ме хванат и екзекутират. Значи вече нямат нужда от услугите ми. Ще отвърна на злото със зло и ще им отмъстя!

Бетси отметнала глава назад и започнала да се смее кресливо, като хищна птица. Дъждът вече валял силно и отмивал кръвта от лицето на вещицата.

Оттогава започнали мъките на хората от градчето. Първо намерили кмета мъртъв в собственото му легло. Открила го жена му, която запищяла от ужас, когато на сутринта се събудила и като се обърнала на другата страна, видяла съпруга си с втъкнат в гърлото нож. После започнали да измират стадата на местните жители и по вратите на къщите им да се появяват странни символи, надраскани с тебешир. Проверили къщата на вещицата, но тя била празна. Не след дълго намерили стария Хък, обесен на едно дърво с главата надолу. Отмъщението на Бетси нямало край. После започнали да изчезват деца от градчето и хората кипнали. Сформирали хайка от двадесет души и започнали да претърсват гората, но не открили нищо. Единственият резултат бил, че почти половината от групата изчезнали необяснимо.

Вещицата Бетси продължила със своите удари по градчето чак до избухването на Войната за независимост — измирали хора и животни, изчезвали деца, пламвали пожари и къщи изгаряли до основи. След края на войната изведнъж Бетси спряла и оттогава никой нищо не чул за нея, нито знаел жива ли е изобщо. Плъзнала мълвата, че отишла в Европа, където загинала от ръката на ужасяващ палач, известен просто като Екзекутора.

Никол спря да разказва и с трепереци ръце отпи от кафето си. По лицата на приятелките ѝ вече нямаше и следа от предишната нахаканост, а само страх. Те изглеждаха такива, каквито бяха в действителност — три малки момичета, уплашени от една страшна приказка.

— Сега разбирам колко те е било страх като малка — промълви Трейси.

— И аз — тихо каза Елинор. — Колко е часът всъщност?

— Десет и пет — отвърна Никол. — Хайде да си ходим.

— Хайде — съгласи се Трейси. — Карла, може ли сметката.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.